# Κυριακή της Απόκρεω: Τελική κρίση († Μητροπολίτης Σουρόζ Αντώνιος Bloom)

**Categories :** ΘΕΟΛΟΓΙΑ

**Date :** 17 Φεβρουαρίου, 2023

Εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος.

Ἡ σημερινὴ **παραβολὴ** εἶναι τόσο γνωστὴ σ ’ἐμᾶς ποὺ ἴσως νὰ μήν ἔχουμε προσέξει τὸ μήνυμα της. Καὶ μιλάει γιὰ δύο πράγματα.

Μᾶς θυμίζει ὅτι **θὰ ἔρθει μιὰ μέρα ὅταν θὰ σταθοῦμε ἐνώπιον τοῦ Ζωντανοῦ Θεοῦ, καὶ τότε θὰ ἔλθει ἡ κρίση** . Ὄχι πὼς ὁ Θεὸς περιμένει νὰ μᾶς κρίνει καὶ νὰ καταδικάσει τὶς κακὲς μας πράξεις˙ ἀλλὰ ὅταν θὰ σταθοῦμε ἐνώπιον Ἐκείνου ποὺ εἶναι ἡ ὀμορφιά, καὶ ἀνακαλύψουμε πόσο διαστρέψαμε τὴν εἰκόνα Του μέσα μας, ὅταν σταθοῦμε μπροστά σ’ Ἐκεῖνον ποὺ μᾶς ἀγάπησε τόσο πολὺ καὶ συνειδητοποιήσουμε πόση λίγη ἀγάπη Τοῦ δώσαμε – αὐτὸ δὲν θὰ εἶναι κρίση;

Αὐτὸ συμβαίνει ἐπίσης στὶς σχέσεις μας. Κάποιες φορὲς ἀνακαλύπτουμε ὅτι κάποιος μᾶς ἀγάπησε τόσο βαθιά, τόσο ἀληθινὰ, καὶ πήραμε ὅ,τι μᾶς δόθηκε, τὴν ἀγάπη, τὴν ζεστασιά, τὴν τρυφερότητα, ὅλη την φροντίδα, τὶς θυσίες του , ὅτι ἀποδεχθήκαμε τὴ ζωὴ τοῦ προσώπου ποὺ μέρα μὲ τὴ μέρα ἀπαρνήθηκε τὸν ἑαυτό του γιὰ τὸ καλό μας, δίχως ἀνταπόκριση, θεωρώντας δεδομένο ὅτι ἡ ἀγάπη ποὺ μᾶς προσφέρθηκε ἦταν δικαίωμά μας. Καὶ ἔρχεται μιὰ μέρα ποὺ αὐτὸ τὸ πρόσωπο πεθαίνει, καὶ ἀντιλαμβανόμαστε ὅτι παίρναμε συνεχῶς, καὶ ποτὲ δὲν δείξαμε ἕνα σημάδι ἀναγνώρισης, ποτὲ δὲν κάναμε αὐτὸ τὸ πρόσωπο νὰ νοιώσει ὅτι καταλάβαμε πόσο βαθιὰ, ἀληθινὰ, εὐγενικὰ μᾶς ἀγάπησε.

Καὶ τώρα, βρισκόμαστε μπροστὰ στὴν τελικὴ κρίση: πολὺ ἀργὰ, πολὺ ἀργά!.. Ὢ, τὸ πρόσωπο ποὺ μᾶς ἀγάπησε μᾶς ἔχει ἀπο καιρὸ ξεχάσει, καὶ τώρα αὐτὸ τὸ πρόσωπο λέει στὸν Θεὸ τὰ λόγια ποὺ ὁ Χριστὸς εἶπε ὅταν σταυρωνόταν: Πάτερ, συγχώρησέ τους! Δὲν γνωρίζουν τὶ κάνουν... Ἀλλὰ πόσο ὀδυνηρὴ εἶναι ἡ κρίση, ἡ κρίση πρὸς τὸν ἑαυτό μας· ἡ αἴσθηση ὅτι θὰ μπορούσαμε νὰ κάνουμε τόσο εὐτυχισμένο τὸ ἀγαπημένο πρόσωπο – καὶ δὲν τὸ κάναμε. Αὐτὴ εἶναι μιὰ κρίση πολύ πιὸ σοβαρὴ ἀπὸ

τὴν κρίση ὁποιουδήποτε δικαστηρίου, κάτι ποὺ κάθε μέρα ποὺ θὰ περνάει θὰ μᾶς πληγώνει κατάκαρδα, περισσότερο ἀπὸ κάθε ἐπίσημη καταδίκη. Δὲν θὰ κριθοῦμε σύμφωνα μὲ τὴν πίστη μας στὶς ἐντολὲς, ἀλλὰ ἄν μάθαμε ν' ἀγαπᾶμε.

Καὶ ἡ σημερινὴ παραβολὴ μᾶς λέει κατ' οὐσίαν: «Εἴσασταν ἀληθινοὶ ἄνθρωποι, ἤ ὄχι; Μπορέσατε νὰ πονέσετε, νὰ νοιώσετε συμπάθεια, ἀλληλεγγύη; Σταθήκατε σὰν ἀδέλφια στοὺς γύρω σας; Ἄν ναὶ, τότε θὰ νοιώθετε ἀπὸ τώρα μέσα σας τὴν πληρότητα μιᾶς νέας ζωῆς· ἀλλὰ δὲν εἴσασταν κἄν ἄνθρωποι, πῶς περιμένετε νὰ γίνετε μέτοχοι τῆς Θεϊκῆς φύσης;». Εἴμαστε ὅπως ἕνα διαμάντι ποὺ γεμίζει ἀπὸ φῶς καὶ λάμπει μέσα ἀπ' αὐτὸ τὸ φῶς, καθὼς τὸ ἀντανακλᾶ πρὸς ὅλες τὶς κατευθύνσεις. Ἀλλὰ ἄν δὲν εἴμαστε ἔτσι, πῶς μπορεῖ νὰ φωτίζουμε τὸ κάθε τι γύρω μας;

Θυμᾶστε τὰ λόγια τοῦ Χριστοῦ πὼς ἄν ὁ ὀφθαλμός μας εἶναι τυφλὸς, τὰ πάντα γύρω μας εἶναι σκοτάδι˙ ἄν εἶναι τυφλὴ, κουφή, καὶ νεκρὴ ἡ καρδιά μας, ὅλα εἶναι νεκρά, καὶ ἤσυχα μέσα στὴ νεκρικὴ σιγὴ καὶ σκοτεινὰ στὸ σκοτάδι τῆς ἀπουσίας γύρω μας.

Ἀλλὰ **γιὰ νὰ εἴμαστε ἀληθινοὶ ἄνθρωποι, πρέπει νὰ μάθουμε νὰ κοινωνοῦμε μὲ τὸν Ἕνα ποὺ εἶναι ὁ μόνος ποὺ μπορεῖ νὰ μεταδώσει στὴν καρδιά, τὸ μυαλὸ καὶ τὴ ζωή μας ἀληθινὴ ἀγάπη, ἀληθινὴ συμπόνοια: τὸν Χριστὸ** ποὺ ἦρθε στὸν κόσμο γιὰ νὰ μᾶς σώσει. Καὶ ὅσο εἴμαστε χώρια του, μποροῦμε νὰ νοιώθουμε αἰσθήματα συμπάθειας καὶ νὰ εἴμαστε φιλικοὶ καὶ εὐγενικοί, ἀλλὰ ἀκόμα **δὲν γνωρίζουμε τὶ σημαίνει ν' ἀγαπᾶμε, ν' ἀγαπᾶμε μ' ὅλη τὴν ὕπαρξή μας** , μὲ τίμημα τὴ ζωή καὶ τὸν θάνατο μας, μὲ ὅ,τι ἔχουμε μέσα μας: ν' ἀγαπᾶμε μὲ τὴν ἀγάπη τοῦ Θεοῦ, τὸ ὅραμα τοῦ Θεοῦ, μὲ τὴν θυσιαστικὴ προσφορὰ τοῦ ἑαυτοῦ Του χάριν τῆς σωτηρίας μας.

Καὶ γι' αὐτὸ ὁ **Ἅγιος Ἰωάννης τῆς Κλίμακος** λέει: «***Δὲν θὰ κριθοῦμε ἄν κάναμε θαύματα, ἤ ἄν εἴδαμε ὁράματα· ἀλλὰ θὰ κριθοῦμε ἐπειδὴ ποτὲ δὲν κλάψαμε γιὰ τὸν χωρισμό μας ἀπὸ τὸν Θεό*** ». Οὔτε τὸ ἀντιληφθήκαμε ἀληθινά, ἐπειδὴ εἴμαστε τόσο συνηθισμένοι στὴν ἀπόσταση ποὺ ὑπάρχει ἀνάμεσα σ' ἐμᾶς καὶ σ' Ἐκεῖνον· οὔτε κἄν συναισθανόμαστε πόσο μακρυὰ βρισκόμαστε, πόσο φτωχοὶ εἴμαστε μακρυά Του.

Καὶ πότε-πότε, νομίζω, εἶναι καλὸ νὰ θυμόμαστε κάποια ποὺ ἄγγιξε τὸ κράσπεδο τοῦ ἱματίου τοῦ Χριστοῦ, καὶ ποτέ, ποτὲ δὲν θὰ μποροῦσε νὰ ξεχάσει τὶ ἔνοιωσε τότε. Θὰ ἤθελα νὰ σᾶς διαβάσω λίγες σειρὲς ἀπὸ τὰ γραπτὰ τοῦ Ἀββᾶ Σιλουανοῦ. Ὁ**Ἀββᾶς Σιλουανὸς** λέει ὅτι μιὰ μέρα ὁ Θεὸς τὸν πλησίασε καὶ ποτὲ δὲν μπόρεσε νὰ ξεχάσει αὐτὴν τὴν ἐμπειρία. Καὶ μιλώντας γιὰ τὸν ἑαυτό του καὶ γιὰ τὸν Ἀδάμ, τὸν πατέρα τῆς ἀνθρωπότητας, ποὺ στὸν παράδεισο γνώρισε τὴ γλυκύτητα τῆς ἀγάπης τοῦ Θεοῦ, λέει:

Ὁ Ἀδάμ μαράζωσε πάνω στὴ γῆ κι ἔκλαψε πικρὰ καὶ ἡ γῆ δὲν ἦταν πιὰ γι' αὐτὸν

τόπος χαρᾶς. **Ὑπέφερε ἀπὸ τὴν ἔλλειψη τοῦ Θεοῦ** καὶ τὰ λόγια αὐτὰ ἦταν ἡ κραυγή του: Ἡ ψυχή μου ἐξουθενωμένη ἀπὸ τὴν λαχτάρα της γιὰ τὸν Κύριο καὶ Τὸν ἐπιζητῶ μὲ δάκρυα. Πῶς νὰ μὴν Τὸν ἀναζητῶ; **Ὅταν ἤμουν κοντά Του, ἡ ψυχή μου ἦταν εὐτυχισμένη καὶ εἰρηνικὴ καὶ ὁ ἐχθρὸς δὲν μποροῦσε νὰ μὲ πλησιάσει.. Ποῦ εἶσαι Κύριε; Ποῦ εἶσαι Φῶς μου;** Γιατὶ ἔκρυψες τὸ προσωπό Σου ἀπὸ ἐμένα; Πάει καιρὸς ἀπὸ τότε ποὺ ἡ ψυχή μου Σὲ ἔβλεπε καὶ ἐξουθενωμένη Σὲ ψάχνει καὶ Σὲ ἀναζητᾶ μέσα ἀπὸ τὰ δάκρυα. Ποῦ εἶναι ὁ Κύριος μου; Γιατὶ δὲν Τὸν βλέπει ἡ ψυχή μου; Τὶ Τὸν ἐμποδίζει νὰ ἔλθει νὰ κατοικήσει μέσα μου;**Εἶναι ποὺ δὲν ὑπάρχει σ' ἐμένα ἡ ταπείνωση** καὶ ἡ ἀγάπη τοῦ Χριστοῦ. Ὅπως ὁ Ἀδάμ, ἔχασα τὴ Θεία χάρη, μαζί μ' Ἐκεῖνον, φωνάζω: Δεῖξε ἔλεος, Κύριε! Δῶσε μου πνεῦμα ταπείνωσης καὶ ἀγάπης. Ὢ ἀγάπη τοῦ Κυρίου! Ἐκεῖνος ποὺ γνωρίζει αὐτοὺς ποὺ Τὸν ἐπικαλοῦνται, τοὺς κουρασμένους, ποὺ μέρα καὶ νύχτα, κραυγάζουν: Χάνομαι γιὰ Ἐσένα Κύριε καὶ ἐπικαλοῦμαι τ' ὄνομά Σου μὲ δάκρυα. Πῶς νὰ μὴν σ' ἀποζητῶ; Μ' ἔκανες νὰ Σὲ γνωρίσω καὶ ἡ ψυχή μου ἀπὸ τότε ἔλκεται ἀπὸ τὴν χάρη Σου καὶ Σὲ ἀποζητᾶ μὲ δάκρυα».

Αὐτὸς εἶναι ἕνας ἄνθρωπος ὅπως ἐμεῖς, ἕνας ἁπλὸς Ρῶσος ἀγρότης, ποὺ βίωσε τὴ συγγένειά του μὲ τὸν Θεὸ καὶ ἔνοιωσε ὀρφανὸς πάνω στὴ γῆ δίχως τὴν παρουσία Του.

Ἂς προβληματιστοῦμε, ἐπειδὴ ὁ καθένας μας, σ' εὐλογημένες στιγμὲς γνώρισε πόσο κοντά μας βρίσκεται ὁ Θεός. Ἀλλὰ πόσο εὔκολα εἴμαστε ἱκανοποιημένοι ὅταν εἴμαστε μόνοι σ' ἕνα κόσμο παγωμένο, ὅπως συμβαίνει μὲ τοὺς ὑπόλοιπους ἀνθρώπους. Καὶ δὲν καλούμαστε νὰ γίνουμε ὅπως οἱ ἄλλοι ἄνθρωποι, ἀλλὰ **νὰ εἴμαστε ἡ παρουσία τοῦ Θεοῦ ποὺ ἀκτινοβολεῖ μέσα ἀπὸ ἐμᾶς**. Ἔτσι, ἂς ἀφήσουμε τὸ φῶς νὰ λάμπει μέσα μας, ἔτσι ποὺ οἱ ἄνθρωποι νὰ δοξάζουν τὸν οὐράνιο Πατέρα μας. Ἀμήν.

*(Πηγή:* agiazoni.gr*)*